

BEVEZETÉS.

Hívő körökben elég sokszor lehet találkozni azzal a jelenséggel, hogy bizonyos dolgokat úgy tüntetnek fel, mintha az egy biblikus igazság és gondolat lenne, miközben pedig a Szentírás egyáltalán nem igazolja vissza ezeket az állításokat.

Ha a Biblia kijelentéseit alázatosan vizsgáljuk, akkor egy csodálatos belső egyensúlyt és harmóniát találhatunk benne. Egy kinyilatkoztatott igazság két oldala az Igében mindig harmonikus egységben és egyensúlyban van. Az emberi hozzáállások miatt azonban sokszor úgy tűnhet, mintha ezek a bibliai kijelentések teljesen ellentétes dolgokat állítanának. Az ilyen jellegű kijelentések viszont sohasem ellentmondások a Bibliában, hanem a kijelentett igazságnak a két oldalát képezik, amit megfelelő tanulmányozás és kutatás alapján egy csodálatos és tökéletes összhangban ismerhetünk meg, és ekkor az Ige tökéletes egységben bontakozik ki előttünk.

Ha az igazságnak valamelyik oldalát a másik rovására túlhangsúlyozzuk, akkor minden esetben felborul ez az Isten által adott csodálatos egyensúly. Olyan ez, mint ha egy szép emberi arcnak az egyik vonása aránytalanul megnövekedne, az rút lenne és riasztó, és mindenképpen beteg állapotot mutatna. A tévtanítások is mindig úgy keletkeznek, hogy az isteni igazság valamelyik vonását a többi rovására kezdik el kinagyítva hangsúlyozni. Az ilyen, egyik igazságot elhallgató, a másikat pedig túlhangsúlyozó magatartással mindig felborul az Isten által adott igei egyensúly.

Az emberi logika szerint esetenként úgy tűnhet, hogy a két állítás ütközik, és e kettő kizárja egymást, hiszen látszólag teljesen az ellenkezőjét állítja az egyik, mint a másik. A Biblia belső logikája szerint azonban sokszor csak arról van szó, hogy az isteni igazságnak az egyik ember az egyik oldalát látja és érti,

ezért arra helyez hangsúlyt, míg a másik ember a másik oldalát látja és érti.

Ilyen ellentétpárt képez a keresztények közötti vitában a törvény és a kegyelem témája is. Némelyek úgy gondolják, hogy a kegyelem feleslegessé teszi a törvényt, míg mások éppen a törvény szigorú megtartása mellett kardoskodnak. Mi hát az igazság? Talán a Biblia ellent mond önmagának? Nem! A Biblia teljesen világosan beszél erről a kérdésről, a kereszténység mégis vitatkozik.

A Jézus emberi és isteni természetéről adott kinyilatkoztatások is megosztják a Bibliát kutatók táborát, pedig Isten itt is csodálatos összhangban adta a kijelentéseit, csak az emberi bölcsekedés hajlik arra, hogy a kinyilatkoztatott igazság két oldalát szembe állítsa egymással, és zavart keltsen ott, ahol pedig összhang és harmónia van. A krisztológiai kérdésekből adódó problémák abból keletkeznek, hogy a kijelentett igazságnak csak az egyik oldalát vizsgálják, csak arról beszélnek, a másikat pedig figyelmen kívül hagyják, mintha nem is létezne. És amit az általuk vizsgált oldalon láttak meg, arról azt gondolják, hogy ez a teljes igazság, pedig az csak részigazság. Ezért ha netalán valaki még mást is próbál mondani, mint amit ők eddig megismertek és mondtak, akkor azt hiszik, hogy az a személy az általuk elfogadott és képviselt igazság ellensége, akivel fel kell venni a harcot, és meg kell győzni a tévedéséről, vagy véglegesen el kell határolódni tőle.

A következőkben megkísérlem a krisztológiai kérdésekkel kapcsolatban felmerülő, látszólag ellentét-párnak tűnő kinyilatkoztatásokat egymás mellé tenni oly módon, hogy kitűnjék belőle, ezek nem ellentétes kijelentések, hanem csupán ugyanannak az isteni igazságnak különböző oldalait mutatják meg, még akkor is, ha némelyek esetenként túlhangsúlyozzák azt, amit a saját nézőpontjukból látnak és értenek meg.

A tökéletes megértés miatt viszont szükségünk van a kinyilatkoztatás minden irányból való megvilágításának megismerésére. A Biblia ugyanis hol azt akarja bizonyítani, hogy Jézus teljesen olyan ember volt, mint mi, hol pedig azt, hogy egyáltalán nem volt olyan, mint mi, hiszen Ő a Szentháromság Isten egyik tagjaként még mindig Isten volt. Máskor az egyik oldalon azt állítja, hogy mint Fiú, Ő is csak az engedelmesség útján jutott el a tökéletességre, miközben másutt azt akarja bizonyítani, hogy Jézus, mint Isten Fia tökéletes volt, az Istenség teljessége nyilatkozott meg és fejeződött ki Benne. Ezért szükséges ismerni az igazság mindkét oldalát, és a közöttük lévő összhangot, harmóniát.

Ennek az írásomnak a közreadásával, szeretnék segítséget nyújtani azoknak, akik nem akarnak a tanítás akármilyen szelével együtt ide-oda hajladozni. Ajánlom viszont azoknak is, akik másként gondolkodnak ezzel a tárggyal kapcsolatosan, mint én, de készek szembenézni olyan véleménnyel is, amely ellentétes az övékével. Mindezt az alapvető nyitottság szintjén cselekedve, hogy ezt a kérdést minden részletében a Biblia és a Bizonyoságtétel fényében vizsgálják meg. A minden emberitől mentes isteni Ige ugyanis, az őszintén kereső ember életében *„elhat a szívek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait”* (Zsid.4,12.). Isten ezzel a témával kapcsolatosan is megítéli gondolatainkat, szándékainkat és indulatainkat.

Isten azt mondja: *„Az én beszédem, – amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok; és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem”* (Ésa.55,11.). Szeretném minden olvasó figyelmét erre az isteni Igére irányítani. Mindazokat, akikhez eljutott ez az írásom, és legalább ezt a rövid bevezetést elolvasták, szeretném bátorítani, sőt kérni őket arra, hogy hívják segítségül Istent, és szánjanak időt az anyag áttanulmányozására. Jézus Krisztus testet-öltésének, és földi életének megértése ugyanis nagyon sok értéket rejt számunkra.

Természetesen csak akkor, ha készek vagyunk mélyre ásni, és nemcsak a felszínen akarunk szedegetni. Legyünk azonban mindig tudatában annak, hogy ez a téma egy szent területen vezet át bennünket, amelyen nem csatangolhatunk felelőtlenül.

„Mikor ennek a tárgynak a tanulmányozásához fogunk, jól jegyezzük meg, mit mondott Krisztus Mózesnek az égő csipkeborkorból: 'Vedd le saruidat, mert az a hely, amelyen állasz, szent'. Fogjunk tehát a tanulni vágyó lélek alázatosságával, megtört szívvel ehhez a tanulmányhoz.” (Ifj. Nev. 1893. okt. 13.)

Ez a tárgy egyike azoknak, amit a legtöbb homály fed. A bűnös ember véges értelme csak egészen keveset tud befogadni abból a végtelen csodából, miként történhetett meg, hogy a mindenség Teremtő és Fenntartó Istene emberi testet öltött, és egy magatehetetlen csecsemő szintjéig megalázkodott.

„A titkok az Úréi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainkéi” (V. Móz. 29,29.). Isten azonban jónak látta, hogy az örök időktől fogva elrejtett isteni titokból mi is megismerhessünk egyes részleteket, amilyen szintig alkalmasak vagyunk annak felfogására. Ezek a kinyilatkoztatások a mieink és fiainké. Ahhoz, hogy egy-egy kinyilatkoztatás a maga értékében ragyoghasson fel előttünk, mélyre kell ásni érte. De nem nyerjük el Isten tetszését akkor, ha titoknak akarjuk minősíteni a kinyilatkoztatott részleteket is, csupán azért, mert a felszínen való kaparászásunk nem volt eredményes, a mélyre ásáshoz pedig nincs kedvünk. Természetesen ne a titkokat kutassuk, hanem a kinyilatkoztatásokat. Arra is vigyázzunk, nehogy a kinyilatkoztatások mögötti titkokat akarjuk megsejteni és kikövetkeztetni. Jézus Krisztus testet-öltéséről nagyon sok kinyilatkoztatást kaptunk. Próbáljunk hát mélyre hatolni ezeknek a kinyilatkoztatásoknak az igazi és teljes megértéséért.

